

[Lone Dybkjær]

get i disse sammenhænge, er rigtig, og der er jo nævnt det helt klassiske, f.eks. høreapparatinindustrien. Det er formentlig rigtigt, som der står i bemærkningerne, at den ikke havde kunnet udvikle sig, som den gjorde, hvis ikke vi havde haft den offentlige sektor, der sikrede, at vore hørehæmmede her i landet havde et godt høreapparat. Der er også nævnt medikoteknikområdet, og der er nævnt handicapområder. Jeg synes, at det er rigtigt, at vi tager alle disse spørgsmål, og jeg behøver vel ikke stå her og understrege, at jeg også synes, det er rigtigt, at alting skal ske på et bæredygtigt grundlag.

Det, jeg synes er vores problem, og som jeg derfor også synes vi bliver nødt til at diskutere – det vil jeg også gerne nævne her i lyset af den iværksætterkonference, som SF så udmærket havde taget initiativ til, og som jo netop blev afholdt i går meget passende i forhold til det foreliggende forslag, men det er næppe nogen tilfældighed – er, at vi har et problem, så snart det offentlige kommer ind i billedet med dets politikere. Som jeg fremhævede på konferencen i går, bliver vi nødt til at diskutere, hvordan vi kan skabe et troværdigt erhvervs-klima, for at sige det, som det er.

Der er mange rigtige tanker i dette forslag, som jeg har været inde på, men jeg synes også, vi er nødt til ærligt at sige, at når det kommer til stykket, har vi utrolig meget ballade skabt af Folketinget, når det drejer sig om nogle rent konkrete spørgsmål, fordi politikere under den ene eller den anden form lige præcis på det og det område nu engang ikke synes, det er nogen særlig god idé, eller mere opportunistisk ønsker at køre et løb på den sag.

Jeg mener, at vi grundlæggende er nødt til at stille os selv det spørgsmål: Har vi i Folketinget en vilje til rent faktisk at stimulere til en aktiv erhvervspolitik i praksis, eller har vi det kun, når det kommer til ord? Lidt i lighed med hvad jeg sagde i går, er jeg ikke i tvivl om, at det offentlige skal gøre noget, men den primære målsætning skal være, at det offentlige skal skabe mulighed for, at folk selv kan gøre noget. Det er det helt afgørende. Det kan ikke nytte noget, at vi bilder os ind, at vi med alle mulige fine tanker, programmer, forslag og styringer herfra får det til at boble og gro, for det kan vi ikke.

Derfor synes jeg, vi må prøve på at se meget konkret, bl. a. ved samtaler med de involverede mennesker – og der var også nogle af dem, der

kom frem i går – hvad det er, vi rent faktisk blokerer for, for det offentlige sidder og blokerer, og politikerne blokerer. Hvis vi ikke tager fat på den diskussion, kan vi ikke løse opgaverne. Jeg var inde på i går, at man skulle holdningspåvirke, og det var der nogle der sagde tager lang tid, men der er ét sted, vi kunne starte, og hvor vi kunne lave tingene om med det samme. Hvis der herinde var et meget bredt funderet flertal, der ville gennemføre noget, som politikerne fra starten vedtog enedes om ikke at ville lave ballade over, selv om de ikke var enige i alle detaljer, tror jeg, meget kunne lykkes. Når dansk erhvervsliv ikke er mere dynamisk, end det er, hænger det altså efter min mening også sammen med, at Folketinget har været temmelig vanskeligt at samarbejde med set med erhvervslivets øjne.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Fru Lone Dybkjær gjorde sig nogle betragtninger over, hvordan Folketinget og erhvervslivet bedst kan fungere sammen, hvad der selvfølgelig er et altafgørende spørgsmål, og så sagde fru Lone Dybkjær, at der er noget, der hedder tilskud, der er noget, der hedder styring, og der er også noget, der hedder inspiration og rammer.

På den baggrund vil jeg gerne stille et spørgsmål til fru Lone Dybkjær. Hvis vi er enige om, at der er et internationaliseringsproblem f.eks. for danske erhvervsledere, altså at der er åbenbar mangel på strategisk planlægning i alt for mange virksomheder, må det centrale spørgsmål være, hvorledes vi kan inspirere til og fremme en fælles interesse i, at internationaliseringsprocessen på ledelsesniveau og på samarbejdsniveau bliver skubbet så stærkt af sted som overhovedet muligt. Jeg synes, det handler om, at vores uddannelsesmålsretning, vores kvalitetsstyringsprogrammer, som egentlig er et dårligt udtryk for mere styring, er udtryk for, at vi prøver at inspirere, vi prøver at fremme en samarbejdsproces på virksomhederne og en internationaliseringsproces.

Jeg vil godt spørge fru Lone Dybkjær, om det ikke er et emne, der også fra radikal side er interesse for at fremme.